

Годишен абонамент

За България 80
За странство 100
За Америка 120

ОБЯ 2
692 Купуно просветно
читалищно дружество Варна
1 я:
см.

Брой 2 лева

СВОБОДНА ДОБРУДЖА

СЕДМИЧЕН ВЕСТНИКЪ ЗА НАЦИОНАЛНИ ВЪПРОСИ

Записване на абонамент
титъ се придружава съ
сумата

Адрес „Св. Добруджа“ — София

Главен редакторъ

Д-ръ П. Вичевъ

Телефонъ № 4575

Нѣма добруджански съюзъ

И XIV конгресъ на Съюза на добруджанскитѣ д-ва въ България се организира и мина подъ знака на фалшификация, измама, терора и камата, тъй както минаха всички конгреси отъ извънредния на насамъ.

Пълна е дезорганизацията въ съюза управляванъ отъ ромънски ренегати и социал-фашисти. Годишниятъ отчетъ на И. К., е единъ баластъ отъ празни фрази и цитати отъ окръжни разпоредби на дирекцията на бѣжанцитѣ, похвали къмъ О. Н., на д-вото за О. Н., даже и на митрополитъ г. г. Стефана и на чужденци. При това има и тая добра страна, че се правятъ признания за една пошла и глупава пейностъ и признания, че добруджанци, като сж обезлюдил дружествата, не внасятъ членскитѣ си вноски, а комитетскитѣ храненици се издържали отъ подрѣжката на „българския народъ“ т. е. отъ разнитѣ фондове.

Отъ бюджетъ 438,000 лв., въ отчета (стр. 10) се казва, че била реализирана приходна сума само 178,000 лв. По признанието на А. Стояновъ въ конгреса, 150,000 лв. били получени не отъ „болшевишки източникъ“ а отъ българската държава.

Отлично. Не възражавате.

Остатъкътъ отъ 28,000 лв. сж постѣпления отъ добруджанскитѣ д-ва презъ цѣлата година, отъ които отъ членски вносъ само 3,770 лв. (стр. 11). Отъ около 115 дружества на книга, съ около 5000 члена, съ които се хвалеше постоянно И. К., но сега не смѣе да каже, отчетени се явяватъ всичко на всичко 157 члена въ цѣла България. Знаменателно голѣмъ съюзъ!

Предвидено е за заплати на персонала въ канцеларията при И. К. 170,000, а било разходвано само 117,000 лв. (стр. 11). Като спадне реализирания приходъ 28,000 лв. остава 89,000 лв., сума вземана отъ бюджета на оголѣлия български народъ, да се хранятъ разни хаймани и проидохи. Какъ тогава

да не изпълняватъ ролята на ледективи?

Тѣзи числа показватъ едно — че съюзъ на добруджански организации въ България вече не сжествува, а има нѣколко карьеристи — паразити, които спекулиратъ съ добруджанското име и заблуждаватъ общественото мнение, за да доятъ разни фондове.

Това показва още едно, че двадесетъ хилядната добруджанска емиграция е погнусена и отвратена отъ престѣпленията на нѣколцина карьеристи, ренегати, ромънски пунгаши и убийци, но които сж добри агенти на потисничеството и терора и противъ всѣко истинско освободително народно движение.

На конгреса сж присѣствували 58 делегати отъ 25 нередовни д-ва. Значи едва 22 на сто отъ всички дружества сж били представени. Въз основа на чл. 7 заб. II отъ устава присѣствуватъ само редовно отчетени д-ва. Споредъ отчета на И. К., както казахме отъ членски вноски сж постѣпили всичко 3770 лв. т. е. само отъ 157 члена по 24 лв. годишно (чл. 5). Съответно разпоредбитъ на чл. 7 ал. „а“ избиратъ се делегати на 50 или частъ отъ 50 редовни члена. Следва, че конгреса на И. К. се е състоялъ уставно отъ четири редовни делегати.

Бандититѣ обаче сж били тамъ и сж вилнѣли изъ Варна. Бити сж хора отъ лѣвицата. Заплашвани сж съ ками. Изъ града срѣдъ бѣлъ денъ сж ходили съ чомаги на рамо. Варненското гражданство, жени отъ квартала и ученицитѣ отъ гимназията сж викали подиръ бандититѣ „ху“ и изразявали възмущението си, като имъ казвали:

— Прави сж, гдето ви наричатъ разбойници!

Да, прави сж още и въ това, че най-голѣмитѣ сж въ изпълнителния комитетъ, които спекулиратъ, заблуждаватъ и обиратъ българския народъ.

Четете в-къ
„Свободна Добруджа“

Около конгреса

Пълниятъ банкрутъ на бандата ВДРО, на чело съ А. Стояновъ

Тази годишния конгресъ станалъ въ Варна. Още отъ вечерта 4 срѣщу 5 октомврий бандата отъ ВДРО обикаляше съ криваци добруджанския кварталъ и заплашваше добруджанци, които не отидатъ на манифестация да му мислятъ.

На 5 сутринта 10 ч. се устрои въ квартала молебенъ. Една музика привличаше хората. Имаше и една група отъ 12 момчета облечени въ черни рубашки съ червени врѣзки. Това бѣха фашистчета.

Една дълга лента свързва една отъ улицитѣ съ надписъ: „Ние се боримъ за Добруджа, присѣдинена къмъ България“.

Още на молебена бандата отъ Георги Илиевъ, Кишиша, Кондито, Алекси, Бор. Стефановъ и др. нападнаха представителитѣ на лѣвицата Ив. Георгиевъ, Ф. Томовъ, Г. Чолаковъ и Ц. Николовъ и имъ нанесоха побой, като имъ разкъравиха главитѣ. Тѣ притежаватъ медицински свидетелства. Полицията арестува бититѣ, че разпространявали нелегални позиви. Възмущението на кварталци и варненци бѣ голѣмо, както отъ вилнението на бандититѣ, така и отъ покровителството, което полицията имъ дава. Нѣщо повече, въ участитѣ и въ обществената бандититѣ сж хазайничели. Така най-много бити Ц. Николовъ отъ Русе е билъ отведенъ въ Обществена безопасност, кждето секретаръ на разбойническата ВДРО и държавен чиновникъ Ст. Симеоновъ отива и почналъ да го кандардисва и заплашва. да дадѣлъ декларация, че се отказва отъ лѣвицата. Николовъ отказалъ. Ст. Симеоновъ му казалъ:

— Тогава ще дойде Стайко Колевъ и ще слушащъ, какъ то той ти каже него ще направишъ!

— Кой, тоя разбойникъ!... Излѣзълъ си Ст. Симеоновъ. Идва Стайко Колевъ.

— Е, какъ си другарю? Познавашъ ли ме? Азъ съмъ разбойникъ Стайко Колевъ. Ще давашъ ли декларация или не?

— Нѣма да дамъ! И да дамъ, не мога се откажа отъ това, което е въ душата ми.

До това време бандата се събрала предъ обществената. Стайко Колевъ освобождава Николова. Той излиза и бандата се втурнала върху него. Ц. Николовъ разбралъ, че ще го биятъ, но надѣвалъ се на силитѣ си. Впсуналъ се Борисъ Стефановъ. Ц. Николовъ го блъсналъ и той падналъ.

Хвърлили се другитѣ, но и тѣхъ повели и тѣртилъ да бѣга. Залаватъ го стражари. Откараватъ го въ централния участъкъ, а отъ тамъ въ обществената, кждето сж го били съ гуменъ камшикъ и пакъ го изхвърлили навънъ. По улицитѣ пакъ го пресѣчатъ бандититѣ. Дѣждъ вали. Напѣва Цоню сили и тримата ги сто-

варва въ единъ трапъ и хуква да бѣга. Срѣща единъ фйтонъ качва се и избѣга.

Полицията е арестувала Ив. Георгиевъ, и Г. Чолаковъ и ги държала 30 часа. Началникъ на група ги разпитва:

— Вие виевисти ли сте?

Ив. Георгиевъ — Да, такива сме, но защо ни арестувахте и защо ни държите? Вместо да хванете бандититѣ и разбойницитѣ, които сж вържени, биятъ и заплашватъ, вие тѣхъ покровителствувате...

— Много да не знаешъ. Окржжния управителъ знае тая работа.

На другия денъ въ 12 часа, следъ като имъ съставили актъ, че нарушавали реда и спокойствието, ги освободили.

— Да се махвате отъ тука, че мамката ви...

Съ излизането си Георгиевъ, Чолаковъ, Ф. Томовъ и Ц. Николовъ и съ съдействието на хора отъ лѣвицата издаватъ позивъ — протестъ, които съ хиляди се прѣснаха изъ града.

Побѣситѣ бандити наново се впущатъ въ гоненица и побой. Тръгватъ на групи съ чомаги на рамо, Вадили кама на Йорданъ Стефановъ. Гражданитѣ се събиратъ, гледатъ възмущаватъ се, а ученицитѣ викатъ подире имъ:

— Разбойници сте! Прави сж, че ви пишатъ въ в. „Свободна Добруджа“, че сте бандити и разбойници.

Въ това време 18 селяни делегати възмущени напуштатъ конгреса и си отиватъ. Кандардисвали ги да се върнатъ. Тѣ решително отказали и си отишли.

Варненския адвокатъ Гаговъ делегатъ въ конгреса, възмущенъ отъ държанитѣ и празнитѣ приказки и инсинуации на А. Стояновъ, го апострофиралъ.

— Ти говоришъ глупости!...

Разсърдилъ се Стояновъ, напустналъ конгреса и заявилъ че си заминава. Излѣгалъ, както винаги лже. На другия денъ пакъ се върналъ. Това се казва ти го плюещъ, а той смѣта, че е божаросица. Нали е отъ Синода?

Ликътъ на конгреса се е видѣлъ най-добре въ понеделникъ. Слѣдъ като напустнали селянитѣ делегати, замѣстени били съ бандити отъ Варна, които гласували вмѣсто напустналитѣ.

Голѣмо е възмущението всрѣдъ гражданството. Дори и варненскитѣ вестници, които иначе подѣржаваха дѣсницата се възмутиха и не писаха нищо по конгреса. Задоволиха се само да го хроникиратъ.

Съставтъ на конгреса бѣше мизеренъ, и отъ най-долна проба бандити. До кждѣ сж оголѣли противницитѣ, че за председателъ поставиха контрабандиста, убиеца и злоупотѣбителя на лотарийнитѣ суми Ат. Костовъ а за подпред-

седателъ Рашановия другаръ А. Яневъ.

Въ конгреса не участваха делегати на нито едно д-во отъ Русенско, Балбунарско, Разградско, Кеманларско и Ново-Пазарско.

Кои тогава сж присѣствували?

Само бандититѣ и храненицитѣ на разнитѣ фондове.

Варненецъ

Трагедията въ XIV редовенъ Добруджански конгресъ

Тя започва съ молебена въ Добруджанския кварталъ въ Варна, въ който молиха Богъ да имъ дари свободата; съ побоя, въ името на свободата на двама носители на тая свобода, съ източилата се калчерво манифестация — сборъ отъ докарани или измоленъ добруджанци; съ десетки речна „родолюбиви“ и културни организации (липсваше тая бакалското сдружение) които кой душата, кой глътото, рухъ кръвта, трети краката, ч твърти живота си дадохъ Добруджа; съ речта на професоръ Геновъ, който анатмоса Обществото на Народитъ като институтъ за поробва на победенитѣ отъ хищни речта на Ангелъ Стояно председ. на Изп. комитетъ който изпѣ победния маршъ на сжщото това общество, ка турни въ джоба си своитѣ юруци; съ речта на Дора Гако която се позовава на истината и правдата тържествуваща процеса Драйфусъ, и свъръ съ избора на председателъ конгреса Ат. Костовъ не я ланъ отъ никого.

Всичко горезиложено създале една атмосфера на блѣзко която трая денъ и половина, да се ознаменува съ ура по дежа на Царя. Обстановка която събуди въ наивници „з мение на времето“, а въ сериознитѣ усмивка.

Написания отчетъ, раздаде въ момента на четението трая малко. Той не може да претендира на нѣщо се озно, — повече приличаше надгробно слово. За срамъ конгреса и тамъ се констатра, че персонала „форме гласувалъ“.

Предвидени

Приходи на комитетъ 438,00
отъ вестника 260,00
698,00

Сигурно постѣпилото 150,000 лв. помощи отъ ситѣ на оголѣлия „българ народъ“, както заяви А. Стояновъ.

Емиграцията, която ще тервенира съ Ан. Стояновъ, бие циганския даулъ на Арухъ Айдемирски, отъ голъбичъ, поради стопанската гъза, дала само 3,770 лв. члски вноски. Тѣ сж равни 4 редовни делегати.

Представени сж 25 дружества с 58 делегата, от които: 5 София, 8 Варна, 8 Русе, 3-ма Шумен и 2 Разград представляват цялата армия на Изп. комитета.

Цифрите говорят, че Изпълнителния комитет тръбваше да си отиде и че Асп. Айдемирски заблуди конгреса, че чиновниците на И. К. гладували, като не могли да изразходват сумата 200,000 лв., само 117,381 лв.

Констатира се сж сериозно „дълбокомислие“, че липсата на приходи и липсата на делегати се дължало на ужасната стопанска криза, даже може да се заключи, че и различията, които съществуват в движението седължат на стопанската криза.

По отчета се изказаха много и всички констатираха не само ръководство, липса на експедитивност и липса на ръководна мисъл. Контролния съвет в своя доклад жироса на И. К. *произволно юшкане* — резултат на хемотропизъм. Това положение ще от 1924 г. подкара движението до прогресивна парализация, чийто признаци се явяват в XIV добр. конгресъ.

Трагедията продължи, която се каза на „сериозния“ председател Ан. Стоянов, че звори *глупости*. Последният изсърден си отиде и по телефона каза, че заминава за Инаги в София. Тук става също печално: явява се неговия Санчо Пансо, А. Айдемирски, като изгървян заек и една надгробна реч канардиса и „успя“ да върне обгалия председател. Определената комисия отива и тѣсто в лака намира избѣлия председател изтегнат една отоманка, сж твърдата идея, че цялния конгресъ е *сж* явя да го моли да не отива. Той остана „твърд“ своето решение и на утрита прожектираше конгреса своя голъ умъ.

И секретара на И. К. се изсърди, понеже приятелитъ приятелитъ го напуснали моментъ на „решителната“ рба, и че само „просвѣтления“ мълчанието си Айдемирски, ински го защитилъ и то не го, а своята амбиция пакъ го наложи. Цѣлъ часъ, той ака сж съзлзи, моли се, хва-хули, заплака, истерично усмихваше и сто пъти каза „бо го м-ъ а-зъ си о-ти-ва-мъ“ (рнете ме) и сж съзлзигъ си проси милостъ на конгреса. Трагедията се пресели и вж паритъ. Импазантния предвитель на В. Д. Р. О., Айдемирски сновеше между де-

легатитъ и сж „шу-шу“ даваше тонъ. И тоя герой на една чудновата раса, презъ цѣлото време навиваше пружината на конгреса, която отдавна се откачила.

Трагедията не свърши, конгреса не се закри, обаче отвори една пукнатина, която шепата панаирджии немогатъ я закри.

Какво свърши XIV редовенъ конгресъ?

Той не влѣ никаква нова струя в движението за да стопли и обнадежди сърдцата на емиграцията тукъ и на робѣтъ отатъкъ. Прожектира на лента единъ парадъ сж наемници, излѣ много словословия, „безъ целъ и смисълъ и гласува „нова“ резолюция: ако западната демокрация, геср. Общ. на Народитъ не ни чуе, то ще сжсжаме сж него и тогава? Удрѣй барабанитъ и даулитъ за новъ съборъ. Избра се новъ комитетъ — т. е. стария сж 3 новозакупени души и повече нищо.

Какво спечели дѣлото? То спечели много — „голѣмото“ кѣлбо около И. К. и ВДРО почна да се разлага на съставнитъ си части и всѣка частъ си отива къмъ еднороднитъ такива; че конгреса видѣ много жалкитъ фигури на своитъ водачи и се отвари отъ тѣхъ сж ржкоплѣскане всредъ плачъ и съзлзи; и разбира се, че „новитъ“ и стари управници сж нищо не подновиха старитъ си дрипи вж главата.

XIV редовенъ добруджански конгресъ изрази трагедията на движението ръководено на несериозни хора вдигна завесата и каза: „движението е на кръстопѣтъ — трѣбватъ нови сили да почистятъ обора вж Изпълнителния комитетъ.“

Спартакъ

Какъ избиритъ делегати

Всички дружества, чийто ръководства сж вж ржцетъ на социалъ фашиститъ, дедективи и бандититъ сж свършено опразднени отъ добруджанци. Такива сж на първо мѣсто тия вж Варна и Русе, кждѣто има по нѣколко хилядно бѣжанство.

Почувствували малко срамъ, но като не отстъпватъ, а сж сила и измама искатъ да държатъ двата вж ржцетъ си, прибѣгнали и до ориенталски хитрости. Така вж Варна молятъ водителитъ на лѣвицата, да посѣтятъ събранието имъ, макаръ и да не сж отчетени. Подведена лѣвицата завежда 207 бѣжанци. Възрадващи, противникитъ направили си събранието и вж края си поставили листа за гласуване, като отрекли правото на лѣвицата

да гласува. Изиграна, последната напуска събранието, поискала да си направи отдѣлно събрание, но полицията я пропѣдила. Останали ромѣнски пунгаши около 46 души и си гласували за 8 делегати.

Голѣма е грѣшката на водачитъ на лѣвицата вж Варна, че продължаватъ още да даватъ вѣра на натрапенитъ ръководства вж организацията.

Вж Русе разцеплението е вж най-голѣмъ мащабъ. Тамъ лѣвицата се е откъснала окончателно отъ бандата на ВДРО, която ръководи дружеството, което е останало сж около 30 члена и то бандити начело сж Ст. Симеоновъ. Изпѣдениятъ Слави Алексиевъ отдавна води сепаративна борба. И при все това тамъ избиратъ 10 делегати за конгреса.

Вж Разградъ групичката около даскалъ Недѣлчо, заловенъ вж кражба на грозде отъ чуждо лозе и злоупотрѣбителя на дружествени суми Ангелъ Балтовъ, който до сега не се е отчѣлъ и зависящия отъ тѣхъ Киро Димитровъ заедно сж още 2 души, та всичко 5 души избрали си двама делегати за конгреса.

Вж Провадия пъкъ председателъ на дружеството заплашилъ открито добруджанци, че който не върви сж него щѣлъ да бжде предаденъ на полицията.

Вж Пловдивъ сжщо тѣй полицията е вж услуга на социалъ-фашиститъ.

Резултатитъ сж следнитъ: отъ София 5, отъ Русе 10, отъ Варна 8, отъ Разградъ 2, отъ Провадия 2, отъ Пловдивъ 2 или всичко 29 делегати плусъ 29 членове отъ съвета, които се явили вж конгреса всичко 58 души.

Ето това е било съорището наречено конгресъ. Бандититъ отъ ВДРО не влизатъ вж тая смѣтка.

Протести

По поводъ побоищата и ареститъ на дейцитъ отъ лѣвицата вж Варна, изпратени сж протестни телеграми до М-ра на Вжтр. Работи.

Отъ кварталци—добруджанци вж София, вж Разградъ, отъ Пловдивъ, Варна и др.

Телеграмата на софиянци гласи:

„Добруджанци отъ София най-енергично протестираме противъ произволитъ на бандата В. Д. Р. О., която предъ очитъ на властѣта вж конгреса Варна нанесе побой на наши

сѣмишленици. Властѣта вмѣсто да накаже побойницитъ, арестова бититъ. Нѣма ли поне веднажъ полицията да не вземе страна вж нашитъ борби. Добруджанци издигатъ високо гласъ на протѣстъ предъ честната обществена мисълъ и искатъ немедленото освобождение на арестованитъ, като за здравето и живота имъ държиме отговорна властѣта.

Томовъ, Ганчевъ, Русевъ, Тодоровъ, Рафайловъ, Томовъ, Тютюнджиевъ и др.

Отъ Пловдивъ:

„Като зрители на това сборище на бандититъ отъ В. Д. Р. О., бѣха отишли секретаря на Д. М. С. Ив. Георгиевъ и двама члена отъ Ц. К. Г. Чолаковъ и Ст. Ковачевъ, но тѣ бѣха посрѣшнати и вулгарно и звѣрски бити отъ горепосоченитъ бандити, вж услуга на които се яви и полицията, вмѣсто да накаже побойницитъ.

Пловдивската млад. добр. организация издига високо гласъ на протѣстъ за вмѣшателството на полицията и иска незабавно освобождението на арестованитъ опасявайки се за живота имъ.

Искаме свобода на организирани и свободенъ конгресъ на потиснатитъ и отрудени добруджанци!

Да живѣе свободна и независима Добруджа вж рамкитъ на Балканската Федерация. Да живѣе Д. М. С.!

За секретаръ: П. Михайловъ

Подобни протѣсти сж изпратени и отъ други мѣста.

До конгреса вж Варна е изпратена следната „поздравителна“ телеграма:

Разградъ. *Нещеме крвопийци вж добруджанското движение! Долу самозвания делегатъ Балтовъ! Да живѣе свободна и независима Добруджа!*

За добруджанци отъ квартала — *Пеню Божиловъ.*

Крадѣтъ, бѣгатъ и фалшифициратъ

Пишатъ ни отъ Разградъ: На 21. IX. се състоя събрание на добруджанци. Дойде и Ангелъ Балтовъ. Събранието му поиска смѣтка да предаде дружественитъ суми, които отъ 1926 год. държи като тогавашенъ секретаръ на д-вото. А тия суми произхождатъ отъ колледуване, отъ продажба на вѣстници, членски вноски и др. Балтовъ обаче избѣга отъ събранието.

За делегатъ събранието по-

сочи Н. Чобановъ, който отъ каза да отиде на светчйски и полицейски конгресъ. При все това Чобановъ бѣ избранъ.

На другия денъ събиратъ се даскалъ Недѣлчо, Бачо Киро Димитровъ, Ал. Савовъ, Ал. Камбура и Ибрикчията А. Балтовъ. Последния декларираше, че ако пратели него вж конгреса, то щѣли да го приематъ, макаръ дружеството да не е отчетено, но вж никой случай не бивало да пратятъ вичевитъ.

За злоупотрѣблението на Балтова ще се отнесемъ до Прокурора.

Селски бунтъ вж Бесарабия

Споредъ ромѣнскитъ вестници (Универсулъ) селянитъ на с. Баймаклия, окръжъ Кауль се разбунтували, за гдѣто държавата вж замѣна на една частъ отъ мушията на единъ едъръ землевладѣлецъ му отстъпила селската мѣра. Въоръжени сж сѣйкири, коси и други оржжия, селянитъ нападнали конака на мушията и го опустошиха, като изхвърлиха изъ хамбаритъ голѣми количества зърнени храни. Жандармерията се намѣсила, която стреляла по селянитъ. Имало убити и ранени.

Повтарятъ се събитията отъ 1919—1922 год. Има смисълъ да се търсятъ „шпиони“ и „конспиратори“ между инороднитъ националности предимно бѣлгаритъ.

Измамена е фирмата

която е изработила значкитъ за „Ст. Караджа“ поржчани отъ Изпѣлн. Добр. Комитетъ. Последния е издалъ полици за стойността подписани отъ председателъ: А. Стояновъ и секретаръ: П. Господиновъ. Полититъ не се плащатъ повече отъ година врѣме, макаръ че И. К-тъ получава грамадни суми отъ „бѣлгарския народъ“, както се изказалъ А. Стояновъ вж конгреса и носителя на полититъ не може да ги приведе вж изпълнение, защото И. К. не билъ никаква юридическо лице. И адвокатъ не знае какъ да по-стѣжи.

Теглятъ голѣми суми, ядатъ ги и излагатъ добруджанското име.

Голѣма речъ предъ грамадно събрание вж Атина, Д-ръ Вичевъ е произнесълъ противъ империализма и за една истинска балканска федерация. Вж идния брой ще предадеме тая речъ.

Balle de cire

Първото що поразява и замѣтава дошлия вж XIV редовенъ конгресъ бѣ: „голѣмата“ манифестация, музика, ленти, бой бастуни, облечени младежи черни ризи и червени врѣз-безреднието и знамената, ко- вѣтъра не развѣшаваше. Второ което ще очуди е, голѣ- вж борци на чело на мани- фацията представляващи дната, боса, гола и сж из- и отъ плачъ и съзлзи лица жания и ще се запита чо- гъ, не сж ли това патри- оски пирати?

едицитъ манифестанти ми- аха предъ бюстовежъ на евъ, Левски и бързо ги от- аватъ. Страхуваха се, да не пробудятъ и взематъ кам- на Исуса отъ Назаретъ азгонятъ търгашитъ, нару- тѣхния покой. Вънещъ го крадишкомъ искаха да

сложатъ на бюста на Ботевъ падна, защото бюста поклати глава и го отърси. По него имаше човѣшка кръвъ, опрѣс- канъ само преди единъ часъ. Завиха къмъ залата на мор- ското казино. На сцената бѣ изправенъ портрета на Карад- жата, отдавнашенъ покойникъ, който умрѣ, защото свободата искаше жертви. Сж очитъ си, той пронизваше сърдцата на новитъ борци, които вж дни на радостъ и щастие, вж „сво- бодна Добруджа“, не си спом- наха за него и не го тачеха като добруджански герой, а сега, когато сждбата обрече тая страна на кръвъ и съзлзи, си спомниха за него. Затова неговия бунтарски духъ не влиза вж сърдцата на „борци- тѣ“ и не ги озарява сж своя обетъ.

Морето спѣше спокойно. То

не се вълнуваше при вида на тия лилипути, а плискаше сж ядъ слабитъ си вълни, като изхвърляше на брѣгѣтъ кирѣтъ що оставиха вж него, само единъ месецъ по рано, много отъ голѣмитъ родолюбци, изтѣгали се на брѣга.

Сцената се изпълни. Единъ бѣ председателъ. Той бѣ ви- сокъ и когато говорѣше пружинира сж краката си, отъ петитъ на които изкачаха ми- слитъ му. Отъ дѣсно стоеше една допотопни фигура, която напомняше нѣкогашния пра- дѣдъ (споредъ Дарвина), а отъ лѣвата страна единъ другъ човѣкъ, който бѣше чуждъ на тази компания и чувствуваше тѣжестъта ѣ.

Разнообразенъ шумъ изпълни залата, бърканца да заематъ столове и бутаница за първи мѣста. Това е възвисѣващата сила на свободата.

На сцената задъ портрета на Караджата се яви единъ голъ черепъ, охраненъ, сж посивѣли

коси, които придаваха на гла- вата форма на balle de cire. Върху нея времето бѣ на- ложило печатъ. Тя имаше вгъл- бнатини и издутини — значи които показваха че е еластич- на. Изглеждаше, че молекули- тѣ при сплескването ѣ отказ- ваха да взематъ първоначал- ното си мѣсто. Тая глава до- минираше надъ всички глави и отлжчваше фосфоро-желтъ цвѣтъ и сероводороденъ ми- ризъ. Подъ носѣтъ имаше ду- пка, отъ която почна да из- хвърля слова. Тѣ се нижеха гладко, ласкаво и кокетливо и зовеа другитъ на кървава борба, сж махзари, петиции, молби, и мирно и тихо да си разотидатъ дома. Който иска революция той е врагъ на сво- бодата — рече и отсѣче.

Внезапно нѣкой го клѣвна по главата и рече:

— Глупецъ, отдавна си ос- тарѣлъ за времето!

Главата на голѣмия борецъ за правда и свобода се смачка,

олюлъ и се търкулна вжнъ отъ залата. Следъ малко дойде друга глава, прилична на по- лумесецъ. Тя не бѣше тѣй мека, както първата. Кората ѣ бѣ твърде надебѣляла за смѣтка на сивото вещество подъ нея, поклати се като ходжа на ми- наре, и тежка изрѣмжа:

Върнете оная въсѣчна топка, тая е полезна на дѣлото, защо- то не се чупи, а само се ма- чка и можемъ всичко да направимъ отъ нея. Върнете я, иначе моята ще пострада.

Източиха се петъ глави и из- тичаха да стигнатъ първата. Настѣпи мракъ, който се уси- лваше всѣки мигъ и застраша- ваше главитъ на делегатитъ. Залата се опраздни.

На утрото слънцето осѣти конгресната зала. Тя почна да се пълни сж глави стоящи на две столчета. Морето бѣ огне- но, изгрѣващето слънце го правеше кърваво червено. Отъ къмъ Балчикъ се носеха тре- скавици и бури. Най-после

Атинската конференция и идеята за Балканска федерация

На 5 октомври в Атинския парламент се откри Балканската конференция свикана по неофициалната инициатива на гръцкото правителство и при участието на представители на империалистическото О. Н. и Лигата за мир.

Като представители на балканските държави присъстваха:

Отъ Албания 10 делегати, начело с бившият м-ръ на външните работи Мехмед Кошица, Бедри Пеяни и др.

Отъ България 11 души, под шефството на проф. Киров, Янко Свезов и др. Д-ръ Ив. Пенков, постоянния делегат на фашизиращия добруджански комитет в конгресит на д-вото за О. Н., на лоялните малцинства бвше тоже делегат в конференцията в Атина за „създаване“ на балканска федерация (!)

Отъ Гърция 29 делегати и 24 експерти, под шефството на бившия министър-председател Папанастасио и др., между които още двама бивши министри-председатели, 6 бивши министри, седем професори, банкери и др.

Отъ Ромъния 22 делегати, начело с председателя на ромъния парламент Чичео Поп, водителя на коцулациите, известния бивш турски м-ръ на финансите Бацария, трима професори, четири видни журналисти и др.

Отъ Турция 10 делегати, начело с Хасан Бей, подпредседател на турския парламент и

Отъ Югославия 7 делегати, начело с Велибор Йонич, професор в Българския Университет. Определен като председател на сръбската делегация генерал Жоржевич, в последния момент се е сторил на болен.

За почетни председатели на конференцията бвха избрани всички м-ри председатели на балканските държави, които телдграфически приеха честта, която им е била направена. Така г. г. Лячев, Венизелос, Исмет Паша, Пандели Вангели (Албания), Маниу и диктатора в Югославия генерал Живкович председателстваха първата конференция за „създаване“ на балканска Федерация. До какъв цинизъм се стига, че една идея, която изразява най-съвършената форма на демократизъм и абсолютно равенство в национални, полити-

чески и социално-икономически права и свободи, каквато е идеята за федериране на балканските народи, типичните представители на диктатурата, черната реакция, шовинизма, терора и убийствата, като генерал Живкович, Маниу, Венизелос и пр., да председателствуват една конференция за „създаване“ на федерация на балканските народи!

За това и на тая конференция не бвха представени жадващите за федерация подтиснати и удавени в кърви и терор народи, като македонския, добруджанския, хърватския, черногорския, тракийския и пр. Напротив, тая конференция, спекулирайки с идеята, се образува от представители именно на царящата система на шовинизъм, терор, фашизъм и тъмните сили на Балканите, за да съвят нови заблуди, да приспават народите, прикривайки всички режими на насилие и обезправяване, за подготовката на нови международни кръвопролития.

Очевидно, Атинската конференция е инспирирана от царящата система на империализма в Европа и на Балканите, за попълване на празнотите, открити от безуспешните усилия на империалистите чрез О. Н., след успоредното и повсеместно навяване на национал-освободителните движения в света и на Балканите, след правилното разрешение на националната проблема в Русия и след чувствителните поражения, които тя нанася в мировите пазари на империализма. Въпросът е значи, да се запазят подтиснените договори, да се спасяват капиталите на тръстовете, банките и финансовите магнати, които сж застрашени от унищожение и в Балканите. За това и в Атинската конференция присъстваха теоретици и защитници на съществуващата система на империализма и неговите политически институти, като О. Н., на неговите сателити — Съюза на Д-вата за О. Н., Лигата за „Мир“ и на самите правителства. Всички тв, профанират с демократизма, кичейки се с хубавите имена на „демократи“ и „социал-демокрити“, когато в действителност сж далеч от демоса, който се изразява в грамадни десетки милиона трудящи се

маси в всички балкански страни.

Кой народ ги избра и изпрати, за да имат правото да говорят от негово име? Ще оспорят ли, че тв бвха назначени и изпратени с съд-ствата на респективните правителства?

Тв сж лжедемократи крепители на империализма и като такива трбба да бждат таксувани.

Когато видим програмата и разгледаме в подробности дейността на тая прословута конференция, всъщи ще добие истинска представа за нея и ще си направи правилни заключения, които не могат да бждат други, освен, че това е една провокация и една гавра, както с идеята за федерацията, така и с нещастното на измъчените балкански народи.

Програмата започва още от сжбота 4 октомври 1 часа с закуската на делегатите. На 5 сутринта официално откриване на конференцията в атинския парламент, но при абсолютното отсъствие на гръцкия народ. Присъстваха само официални лица и твхните жени. След обяд балкански игри, прием от председателя на гръцката република Замис и илюминация т. е. дунани. На 6 заседание на комисии и вечеря от съюза на гръцките градове; на 7 заседание на комисии, приеми, излети и гръцки национални танци; на 8 заседание на комисии, приеми и балкански концерт; на 9.Х., едва на четвъртия ден значи, — едно часово пленарно заседание, в цъл след обяд излети до Марафон; на 10 пленарно заседание пред обяд и след обяд по един час и вечеря; на 11 едно часово заседание преди и след обяд, — излети и пжтуване до Делфи; на 12 закриване на конференцията, излети, връщане и вечеря за смътка на гр. Пирей.

Както се вижда, по-голямата част от времето на делегатите е употребено в приеми, динета, закуски, излети, концерти, театри, игри и разходки. При такива обстоятелства, каква сериозна и творческа работа може да се очаква от тая конференция? Като прибавим и декларацията на шефа на българската делегация в политическата комисия, че тя, понеже набързо била сформирана, не е проучила рапортите и като така не е подготвена да изказва каквито и да е мнения „за“ и „против“ предложенията и резолюциите предварително приготвени и изключително от гръцките делегати, и следователно конференцията ще трбба да ги гласува. За това и се разходва времето на делегатите по забави, вечери, концерти и излети. Това закржля представата за характера и назначението на конференцията и тя се очертава в истинска си вид.

Трбба да се чераят, ония които сж участвували в конференцията и ония които сж изпратили делегации, ако вобще имат чувство на срам и отговорност за голмата задача, която представлява подготовката на условията за създаването на една Федерация на балканските народи.

Казахме и твърдиме, че цълата работа в изложения и резолюции е подготвена предварително от гръцките делегати: Папанастасиу, Макас, депутат Спиропулос, професор Пезматоглу, Лавердос

(банкер), Бакалбаши (бивш м-ръ) Агипитос, Ласкаракис, Теодоропуло, Пападопуло и др.

Всички изложения и резолюции имат за база и ръководно начало съществуващите договори и решенията на О. Н. Изрично се подчертава, че конференцията ще се ръководи от духа на О. Н. А какъв е тоя дух, ние всички го знаеме. В продължение на десет години, той си остава един и сжщ — дух на национално, социално-икономическо и политическо подтисничество, дух, който настръчва и покровителствува обезправяването и денационализацията на десетки милиони националности в Европа и на Балканите, чрез средствата на терор, фашизъм и убийства. Явно става значи, кой инспирира тая балканска конференция. Гръцките политики и общественици се указаха недостойни проводници на империализма, ч и и т о стълбове се явяват и всички участващи делегати.

Българската и албанска делегации се опитаха да понаправят малко шум и да маневрират с въпроса за малцинствата, само в комисии разбира се, но не го поставиха на разглеждане в пленарните заседания и сръбския социал-фашист Топалос в ч тв, цинично се подигра за явявайки, че албанците незаслужено притежават независимост, че тв сж договорно подчинени на италианската политика, а българите нма защо, да се оплакват, защото тв сж заслужили сждбата, която имат.

Албанците протестираха, Папанастасиу интервенира и То-

палович се извини, че въроятно, като не познавал добре френския език, или криво се е изказал или криво е разбрал. А Топалович владе доста добре френския език, и той бв най-видната личност от сръбската делегация, който по всички въпроси взимаше думата да говори от нейно име.

Ромънският делегат пкъ, цинцарина Бацария, в връзка с приемането на резолюцията на първата комисия за създаване на балканска федерация заявя, че Ромъния не е балканска държава и че тя участва в конференцията, защото имала отдълни интереси с нвкои балкански държави. Независимо от т о в а той подчерта, че съществуващите договори ще се пазят. Бацария настоя тая му декларация да се впише в протоколите. Запитан частно, какво значение дава на тая си декларация Бацария отговори, че това прави по мандат на ромънското правителство.

По отношение на малцинствата всички се задоволиха с констатации на договорите, с подчертаване на лоялността от страна на малцинствата, и с платонически пожелания, стократно до сега правени в О. Н. и при всевъзможни случаи и нищо повече.

Надудването на въпросите от българската делегация, чрез печатаното комюнике в в. в. „Мир“ и „Зора“ е маскиране на истината.

В друга статия ще разгледаме сжщността на резолюциите и извършеното от конференцията.

Д-ръ П. Вичев

Пакъ шпионска афера в Ромъния

Пред три месеца в Добруджа, след разрастването на Добруджанската Революционна Организация (Д. Р. О.), която обхвана, с малки изключения, цълото население без разлика на възраст и народност, когато правителството на Маниу вид, че цинцарите не сж в състояние да спрат процеса на революционизиране на масите за свободи и права; когато той биде демаскиран в лжи и измама, с общанията си за реформи и прилагане правата на малцинствата, за да направи нови диверсии, пред европейската общественна съвест, почна да дири и да разкрива шпионски афери. Тогава именно посегна и арестова кюстенженския адвокат Д. Върбанов, студ. Д. Ганев и Д. Калинкова и ги обвини в шпионаж едновременно в полза на България и Съвет. Русия. Цълата ромънска преса, както и информационните ромънски бюра при легациите в странство раздрънкаха на широко аферата и хвърлиха дебело було върху истината. Неционал-царанското правителство, намври добър повод да отложи изпълнението на всички обещания и поети задължения, около интересите на инородните малцинства.

Чорбаджийските мекерета в Добруджа и тук в изпълнителния комитет, разливаха в колонити на вестниците си голмата радост, че ДРО е ударена и че тв ще могат наново да възобновят своите набъги и грабежи в Добруджа. Това твхно злорадство услуги на ромънската фашистка власт. И ромънската сатрапия и социал-патриотите и чорбаджийските мекерета останаха да скърцат и трошат жбит си, че ромънците не успяха да избият

цълото добруджанско население. ДРО продължава да се развива все твй добръ, защото лозунгите издигнати от ДРО сж лозунги, които се сливат с интересите и желанията на добруджанския народ.

В последните дни, когато политическият живот наново се раздвижи в Ромъния, перспективите за сигурност на ромънската държава стават все по мрачни. Ромъния все по вече се изолира от новите международни комбинации, при които силата и значението на Русия все повече разте, неуспехите или забавяните, да се ввлекат нвкои балкански държави в фронта сръшу последната, хвърля в треска Карола и букурещното правителство. Постояната тревога от заплашванията на Съветите омръзнаха на световното обществено мнение и заприличаха на приказката за „Вълка и овчарчето“.

Органът на българските чорбаджии в Добруджа и досегашни сторонници на режима в Ромъния в „Единство“, и той почна да прави вече отбой. Интересна статия намираме в него, препечатана от „Пополо Д Италия“ под заглавие: „Италия и ревизията на договорите“ в която се пише:

„Ако Германия биде тикната към отчаянието, тя ще скочи като един човек, а зад нея стои един блок от 200 мил. руснаци, които подредени от германци в техническо отношение ще могат да станат една помитаща и непреодолима сила. Нека Франция не си прави илюзии по отношение на една необходимата италианска намеса в нейна полза. Предвид днешното състояние на духовете на итали-

пристигна смакканата възрастна глава, заедно с коравата, но нищо не е пострадала. Гъвкава се указа. В последната слънчев лжч не прониква. Всржд громко мълчание отърколиха се по мътната си. Всички любопитно разглеждаха дветъпки. Раната на първата не бвше тежка, даже нмаше нищо, като че нищо не е станало. Разглеждаха и коравата топка, даже нвкой почукава да опитат да ли не е зелена. Изкаха да използват семките й през време на дебатите. И друга една глава се мъркаше в конгреса. Тя бв обраснала с дълга черна козина, без която немислимо е да се представлява. Тая глава се движеше между другите две, като използваше центрострежителни сили за да се крпви.

В цълата зала тия три глави се търкаляха нвкой ги подтиваха, блъскаха, удряха, тпчеха устата им, изливаха плач, закани, и се движеха

стремглаво извъ своя пжт, добит от потенциални сили.

Хора с патриотизъм и ненавист към свободата, управа без национална (разбирай собствена) култура, развратена обществена мисъл пълно отсъствие на идеи, с чувства приравнени до плоскост.

Нагледаха им се делегатите и като изграда, направиха им един седмодомник прикачиха ги там, като им добавиха нови уши, е д и н ност за да им усили обонянието — една млада глава пълна с валериан и една джбова за контрол. Туриха им едно кравешко кюспе и ги пустиха в опразненото пространство да пасат, докль дойде очакването за да ги прибере в обор.

Спартакъ.

— ф —

Анкета по Балканската федерация

(въ връзка с Атинската конференция)

Съюзът „Freier Balkan“ (Свободен Балкан) в Берлин, последния свой бюлетин посвещава изключително на Атинската конференция. Печатани са мненията на видни европейски и балкански общественици. Ние предаваме тук в резюме някои от тях мнения.

Henri Barbusse: Паневропейската и Атинската конференция преследват една и съща цел. Това са две комедии, които не се различават една от друга — осигуряване на империалистическото надмощие, маскирано с въображаеми сближения. Една Балканска и една Европейска федерация, не са лъжа и заблуда. Но тв съ възможни само между масите, но не и правителствата на явните диктатури, фашизмът и империалистически егонизъм, които се ржководят от егоистични забогатявания, за сметка на други. Днес истински съединени държави са С. С. С. Р. Атинската комедия води към война.

Francis Jourdain: Комедията от Локарно за втори път се разиграва, водена от хора на реакционни тенденции. Единственото съюзяване може да бъде осъществено не от империалистите, а от потиснатите народи. Това е дъло на освобождение и на революционни борби на потиснатите и угнетените.

Paul Louis: Касае се да се заблудят народните маси, че канцеларията е ржшила да омекотворяват югоизточна Европа. Касае се да се отклонят работниците и селяните от единствено правилно решение на Балканския проблем, че мира на Балканите ще се осигури само чрез общата работа на работниците и селяните.

Georges Pioch: Колкото по потискат един народ, толкова е по голъмо неговото недоволство. А такава е съдбата на балканските народи. Спасението лежи въ самите нас. Свободата на поробените на Балканите лежи въ тяхните ръце. Федерацията ще бъде тхно дъло, или нма да бъде никакво.

янкото общество, тоя път Италия би стояла неутрална; Италия не би пожертвувала милиони свои синове, да поддържа за Франция една континентална хегемония, непозволявана вече от духа на времето, нито от политическо и географическо положение на Франция.

Тай значи, навирли сопляват си нослета, българските чорбаджии и тхните макерта и ромънски агенти въ Изпълнителния Комитет почнаха нъщо да усъщат нмак си нахдъ завъа вътъра и да се нагаждат. А тхните въхновители от Букурещ треперят предъ нови опасности за кожата имъ и започнаха систематично да откриват шпионски афери, ту въ полза на България, Съветите и Унгария, каточели цълата дипломатическа организация въ всички държави не е единъ апаратъ изключително на шпионажъ въ всъка област на живота.

И новата шпионска афера представявана тай страшно и широка отъ Букурещ не е нъщо ново, което ще измни хода на събитията. За Ромъния има единъ голъмъ и открит въпрос — да се помири съ съдбата си. Народите въ нея ще си кажатъ тежката дума, по него, защото е тхно право.

Daniel Renoult: Какъ могатъ ултра националистическите и фашистки правителства, да желаятъ съюзяване на балканските народи? Атинската конференция маскира цълитъ на империалистите и готвената от тхъ война, която се показва на хоризонта. Една нова война може да бъде само световна, което значи и сигурно участие на балканските народи. Ясно е слъдователно че националистите от Белград, Букурещ и Атина искатъ да осигурятъ за цълята и тия отъ София.

Балканската федерация ще бъде дъло на работниците, селяните и на потиснатите балкански народи.

Alfons Goldschmidt: Балканската проблема е една от най-тежките политически, икономически и културни проблеми въ свъта. Чрезъ Атинската конференция тя не ще бъде тласната нито половинъ крачка напредъ. Защото официалните представители въ тая конференция са защитници на една завоевателна политика — политика на робията, подъ която пъшкатъ балканските народи. Единъ истински балкански съюз е възможенъ, и то такъв, какъвто го пледира съюза „Freier Balkan“ — съюзъ безъ фашизмъ и безъ воененъ тероръ.

Georg Ledebour: „Днескашните балкански правителства са потиснически — фашистки организации отъ най-лошъ видъ. Всички балкански народи се държатъ въ подчиненост съ терористически сръдства. Най-жестокъ е фашисткия тероръ противъ малцинствата въ тия държави. Немислимо е чрезъ Атинската Конференция, депотитъ и потисниците да допринесатъ нъщо за свободата на балканските народи. Свобода за културното развитие на всички балкански народи ще настане тогава, когато социализма дирижира държавите и търговията“.

Leon Wirth: „Отъ 1918 г. буржоазните правителства готвятъ голъма война, подъ една пацифистична маска: ако ти желаешъ войната, приструвай се, че се грижишъ за мира. Днесъ се опитватъ на Европейското Локарно да прикачатъ едно Балканско такова. Балканските фашисти се събиратъ подъ предлогъ — възстановяването на Балк. Миръ. Но на тоя миръ, който носи войната, тръбва да се противопостави истински миръ, привържениците на който не са голъмите капиталисти и муниционни фабриканти, а работническите и селски маси, които ще осигурятъ мира не само за Балканите, но и за цълия свътъ“.

Dr P. Witschett: Балканските фашистки правителства, които се крепятъ съ тероръ не могатъ да приказватъ за миръ, нито пъкъ за съюзяване на балканските народи. Тъ държатъ народите и националните малцинства подъ тежко национално, политическо и икономическо робство, на които всички права са отнети и подложени на безчовъчна денационализация, асимилация и физическо избиване.

Атинската конференция е една жестока подигравка съ потиснатите народи и малцинства, които бидоха чрезъ „мирните договори“ осакатени и хвърлени въ по голъми нужди и по-жестоки мъжки отколкото преди войната.

Истинската Балк. Федерация ще бъде дъло на революционната борба на потиснатите

нироти и малцинства въ единния фронтъ съ политически и икономически заробените маси на Балканите. Тя ще бъде дъло на трудите маси въ борба противъ балканския и европейски империализъмъ, въ защита на Съветски Съюзъ за единъ истински и продължителенъ миръ“.

L. Borshi: Атинската конференция не е за сближение на балканските народи. Напротивъ тамъ ще се обмислятъ нови методи и начини на грабежи и потисничества. Балканските народи знаятъ целта на тая конференция. Още по-добре знаятъ тв, че балканската федерация не ще дойде отъ дипломатическите канцеларии, а чрезъ смълата народна борба.

D. Vlauff: Атинската конференция е събрание на завоеватели империалисти и потисници надъ македонци, добруджанци, хървати, словенци, тракийци, трансилванци, бесарабци, немци и много други народи. Тъ ще се мъчатъ да запазятъ придобивните и да дадушатъ недоволството на масите. Отъ години балканските народи се борятъ за своето освобождение и за истинска федерация. Тая свобода, тая федерация ще се осъществи по масовъ революционенъ път, срещу потисници, срещу балкански и европейски империалисти, противъ мирните договори, противъ готвената война и въ единенъ фронтъ съ другите революционни сили въ свъта.

Критика, но не пристрастие.

Критиката и самокритиката, при които се констатира и коригира гръшки е добродетелъ, при условието, обаче, че не страдатъ отъ историческа върност.

При критика и самокритика по националъ революционна линия, базата и критерия са националъ революционна идеология и тактика. Нма ли тая база и критерий, нма критика, а се явява заблуда.

Въ желанието си Софийската младежка добруджанска организация да отчете гръшки извършени по празнуването на годишнините на националъ революционерите Ст. Караджа и Дочо Михайловъ е взела резолюция, която страда отъ правилно оценяване на нмакои факти, а по други страда отъ историческа върност.

1. Отъ националъ революционна гледна точка, не е гръшка участието на „нмакой“ свещеници въ националъ революционните борби и акции. Не са достатъчно добре осветлени маса фактори и политическите условия. Казаното слово отъ свещ. А. Благоевъ на празника на Караджата бйше съдържано. Не бйше въ противоречие съ националъ революционното разбиране и направената отъ него характеристика за революционната освободителна дейност на Караджата. Сочейки живота и дълото на Караджата за примъръ на младежта, свещ. А. Благоевъ правилно постави чествуването му.

2. Твърдението въ резолюцията, че Народния Комитетъ, като покани писмено фашизирани ржководства на известни организации, отбъгналъ е да покани ржководства на организации, които наистина възприематъ националъ революционната идеология и тактиката на единния фронтъ, не отговаря на истината.

Народния Комитетъ се формира отъ добруджанци живущи въ квартала по инициативата и подъ ржководството на

Акционния Комитетъ. А въ заседанието на последния се реши: Дръ Вичевъ да покани Ц. К. на антиимпериалистическата Лига, да вземе участие съ свой представител. Това се изпълни и за такъвъ Ц. К. на Лигата определи Ст. Стойновъ, който присъствуваше на празненството презъ цълия денъ.

Акц. Комитетъ въ сжщото заседание възложи на Дръ Панаева да покани Селския земл. комитетъ, Р. Партия. Синдикатите и пр. Такива представители тоже присъствуваха.

3. Правилна е прецънката въ резолюцията, че ржчитъ не бйха пълни, но издигнатите лозунги бйха върни.

4. Не е достатъчно изчерпателно и правилно преценено поведението на младежта Т. Рафаиловъ, който е действувалъ по мандатъ и подъ ржководството на Народния Комитетъ. Неговите лични гръшки не се отбълятъ отъ гръшките на другите, на самия комитетъ. Очевидно всичко се струпва върху Рафаилова, за да се отекчи положението му. А това твърде много обезценява критиката по случая.

5. Не е върно лансираното обстоятелство, че Т. Рафаиловъ е забранилъ на представителя на Антиимпериалистическата Лига, да говори. Върното е, че самъ Ст. Стойновъ прецени, че не бива да говори и не говори. Тоже е върно, че Рафаиловъ е настоявалъ предъ Стойновъ да говори.

Пократа отъ такава резолюция не е положителна. Тя се явява едностранчива. Такава критика е опасна. Тя не обединява, а разединява и съе омраза. Важно е още, да се отбължи че тя се печати безъ да се съобщи на Централния Добр. Акц. Комитетъ, когато младежката група по линия, е подълнение отъ него.

Центр. Добр. Акц. Комитетъ ще се занимае съ въпроса.

Дръ П. Вичевъ

Единъ новъ добруджанецъ

за работите по насъ

Младо момче родено въ Добруджа и избъгало недавна отъ ромънския тероръ, познава убийства Дочо и неговите дъла, попада въ средата на единъ голъмъ човъкъ, отъ днешната власт. Приличалъ даже да е голъмо началство.

— Ти знаешъ ли кой е Дочо Михайловъ и кой го уби?

— Зная го, отговаря младия добруджанецъ. Той бйше истински революционеръ и защитникъ на заробените добруджански народъ. Убиха го наши хора, бандити и конекрадци, които разплакаха много добруджанци и семействата имъ.

— Нищо не знаешъ, отговори тлъстия голъмецъ. Язъкъ, че си добруджанецъ. Той бйше нелегаленъ и опасенъ конспираторъ.

— Не е тъй. Ако бйше такъвъ нмаше да се сръща съ Шуменския Окр. Управителъ. Ще излъзе, че и той е такъвъ.

Голъмеца се нервирва изрѣмжа изъ подъ жери, ще те науча азъ тебе, гдѣто знаешъ много, и си отиде.

Кой бйше, какъвъ бйше не знаа, но не винаха въ обществена. Така живѣе ние бѣжанците въ провинцията. Вие тамъ къмъ София трѣбва да сте по-добри. Разбира се какъ да не сме по-добре когато цълия изпълнителенъ комитетъ начело съ председателъ, секретаръ и редакторъ на в. „Добруджа“ са декрети и получаватъ суми отъ разни фондове.

София — Печатница „Съгласие“

Гробъ

Близо до границата на Добруджа, всредъ едно поле стрчи една малка могила, която не може да задържи кръстъ. Подъ нея лежатъ 6 трупа. Могилата е изоставена отъ хората и времето. Само Богъ надъ нея седи своите треви и нежни полски цъфти, които обвиняватъ гроба, като майка дете. Тревата буйно расте, защото смучи соковете на труповетъ и при най-малкия вътрещъ тихо се люлъе и галовно увива около кръста, като че ли се мъчи да го присади на земята.

Нмакой сутринъ млада жена коленичи предъ гроба и моли Бога, да успокой душата на починалия. Вечеръ луната съвѣтава осамотения гробъ и прави очертанията му — по живи и по тайнствени. Пътникъ сваля шапка и отминава. Времето, тоя врагъ на всичко изоставено налѣга малката могила, а братски кракъ му помага, за да я заличи отъ земята.

Въ единъ горѣщъ септемврийски денъ, близо до тая могила 6 души се бранеха отъ нападателите ги, които стрѣляха съ пушки на месо. Тъ се бранеха отчаяно цълл 6 часа. Това бйха новите спартаки съ тая разлика отъ старите, че срѣщу тхъ бйха не врагове а братя.

Жега нетърпима. Отъ никадъ хладъ. Никакво облаче по ясното небе. Гърмежите се усилваха и приближаваха къмъ шепата борци, а тв облъни въ потъ, се бранеха на вси страни и отбиваха яростните атаки. Единъ отъ героите младъ, снаженъ пъргавъ и безстрашно се бореше срещу смъртта и хвърляше бомби, безъ да подозира, че само нмаколко минути го дълятъ отъ живота. Единъ куршумъ го пронизва. Олюлъва се и пада. Настава смутъ между борците. Нмакой отъ тхъ споккойно лежахъ безъ да чувстватъ ужаса. Нападателятъ почнаха да ставатъ смѣли. Тъ приближаватъ къмъ затихналата позиция, за да видятъ своите жертви. На 10 крачки тъ стоятъ нерешителни — не върваха въ смъртта на героя. Тъ х н о т о колебание се оправда. Герги Чаковъ ставъ мъртво бледъ открива новъ пушенъ огънь отправя прерителенъ погледъ къмъ врагъ — братъ и иронично имъ казва „не се бие тъй, а тъй“ и хвърля едновременно заредени 4 бомби. Гръмъ него, кръвъ и окхания. Нападателя се изтегля назадъ, като остава на полето труповетъ на убити. Въ тоя хаосъ на смъртъ и борби единъ куршумъ на добре прицелилъ се циганинъ улучва Чакова въ челото. Чаковъ пада и болятъ свършва.

Слънцето бързо изсуши изобилно пролѣтата кръвъ, а ранените проклинаатъ, тия що са ги пратили.

На молитва шапки, долу се чу заповѣдъ. Знайте че това е една скъпа жертва, той не трѣбаше да умрѣ тукъ, а тамъ по добруджанския полета, за свободата на своята Родина.

Георги Чаковъ умрѣ младъ. Той бй страшилище за ромънската жандармерия. Живъ като неспокоенъ духъ, който диреше отплата за своите братя въ робство и умрѣ на барикадата отъ купа слава, като мятанникъ.

Нека се поклонимъ предъ осамотения гробъ и когато немъ край него, да оставимъ по една китка росни цъфти, които да служатъ вмѣсто метникъ.

Спертанъ